

[Wilhelm.]

heder, man har fået påtvunget, nok skal komme til at holde, men at de løfter, der var stillet i udsigt, både hvad angår aftrapning af rentefradraget for parcelhusejere og de meget mere konkrete og håndfaste ting, som socialdemokratiet og tidligere SF retfærdiggjorde deres deltagelse i et sådant forlig med: den faste kvota for det almennyttige, den faste kvota for det årlige byggeri, ikke bliver opfyldt, og at der ikke engang er vilje hos socialdemokratiet til at sige, at dette i sig selv er nok til, at forliget er misligholdt af de borgerlige partier.

Derimod kan man altså se det ene udspil efter det andet fra de borgerlige om at gå i en anden retning end det, der i virkeligheden var givet løfte om på de få steder, hvor forliget måske kunne bruges eller i hvert fald blev brugt til at retfærdiggøre et par arbejderpartiers deltagelse — til sidst kun et enkelt, men hen ad vejen et par stykker.

Jeg vil kun i forhold til hr. Kaj Hansen gøre den tilføjelse, at jeg ville være en stor løgner, hvis jeg påstod, at jeg var overrasket over denne udvikling, for vi sagde det faktisk allerede dengang, man begyndte at påberåbe sig, at disse ting kunne retfærdiggøre et sådant boligforlig. Der var ikke hold i dem: der var ingen garanti indbygget for de 40.000, der var ingen garanti indbygget for de 8.000, og der var alt andet end garanti indbygget for, at man gennem dette forlig i hvert fald nogen sinde fik denne aftrapning af rentefordelen for selvejere. Så meget om det.

De konkrete forslag, som jo på mange måder er et slag i luften, vil jeg, som nogle har sagt af høflighedsgrunde, alligevel knytte et par bemærkninger til; selv de gennemfremsatte vil jeg sige et par ord om, da vi ikke blandede os i debatten ved disse forslags første behandling sidste forår.

Der er først de to fra en række medlemmer af partiet venstre, som sidste gang var ét forslag og nu er opdelt i to. Det kan vel i og for sig stadig væk kommenteres under ét, for det er jo det samme princip, der er i disse to forslag, nemlig at man i stedet for lejeværdien som noget, der regnes ud og så at sige reducerer det fradrag, man ellers ville have haft, sætter en afgift, der er proportional med ejendomsværdien. Forslagsstillerne siger i bemærkningerne, at man her gør be-

regningen uafhængig af indkomstbeskatningen. Det er for så vidt rigtigt, men det, man måske kan få nogle godtroende til at tro ved en sådan bemærkning, er, kunne jeg tænke mig, at man også herved fjerner den oplagte asociale ordning, der findes i fradragsreglen, nemlig at det indirekte tilskud til boligforbruget bliver større, jo bedre man er stillet økonomisk, jo højere indtægt man har, og jo større marginalskat man derfor har, hvis man ikke er nulskatteyder. Men det er jo ikke rigtigt at opfatte det sådan, og det synes jeg der er grund til at udpensle lidt mere: hvordan er det egentlig forslagsstillerens ordning virker i den henseende? Den virker sådan, at man i stedet for den gamle lejeværdi — lad os tage to familier med forskellig marginalskat, men i øvrigt samme bolig, samme vurdering osv. — nu får en afgift, der er ens for de to familier, en udgift, der er ens for de to familier, og samtidig får man en større sum at trække fra på sin selvangivelse, idet nemlig lejeværdien, der reducerede skattefradraget, nu falder bort. Det betyder altså, at den skævhed, der i forvejen er i disse skattefradrag på selvangivelsen mellem disse to familier, bliver endnu større efter hr. Jens Fogeds og medforslagsstilleres ideer her. Det gælder både forslag nr. XL og XLI, og det er i sig selv tilstrækkeligt til, at vi ikke vil vide af dem, men vil stemme imod dem, hvis de nogen sinde skulle komme længere.

Forslagsstillerne har stadig væk ikke gjort rede for, hvad dette provenumæssigt ville betyde — nu havde jeg ikke lejlighed til at høre skatteministeren i dag, men går ud fra, at vurderingen er den samme, som den var i foråret, nemlig at skatteministeren vurderer det til at give et provenutab af størrelsesordenen 500 mill. kr. Jeg synes også, det skal slås fast, at der ikke er dækning for disse ting, og det er især i forslag XLI, som det nu hedder, med disse bundgrænser for, af hvilken vurdering afgiften overhovedet skal beregnes, man får det store provenutab. Vi er altså modstandere af disse to forslag.

Så kommer vi til forslag nr. XLVI om lejeværdi for fritidshuse fremsat af centrumdemokraterne. Der er en særegen centrumdemokratisk logik i den argumentation, man fører frem. Hvis huset benyttes i mindre end 6 måneder, skal man af den lejeværdi, der ellers beregnes, kun indtægtsføre 50